

Autor: Máro / Maroš Bály

E-mail: maro.pisatel@gmail.com

[Stránka](#) / [FB Page](#) / [Fórum](#)

[Hudba k poviedke](#)

Obsah:

Prológ

Kapitola prvá

Kapitola druhá

Kapitola tretia

Vôl'a

Päste

Prológ

Bol som neobyčajne obyčajný profesor na univerzite v Žiline. Neobyčajný, som bol podľa svojich žiakov. Nemal som totiž problém si s nimi po práci v pokoji vyjsť na jedno a porozprávať sa s nimi o niečom inom ako o škole a povinnostiach. Dokonca som s niektorými z nich hrával dotu a podobné on-lineovky.

Obyčajný z toho dôvodu, že ja sám som sa nepokladal za nijak výnimočného. Bol som len mladší od svojich kolegov, ktorý si radšej oddýchli doma pri novinách a televízore a nemali chuť svoj voľný čas tráviť dívaním sa a počúvaním ľudí, na ktorých sa dívali a počúvali ich celý deň.

Dnes som však nešiel na pivo so žiakmi, a ani som nesedel pri kompe. Síce som si zobral na týždeň voľno, no nie preto, aby som oslavoval mladosť, ale aby som sa mohol starať o moju drahú polovičku, Táňu. Termín pôrodu sa jej rýchlo blížil.

Po obede som sa chystal do obchodu kúpiť ešte niečo chutné navyše. Už si nepamätám čo to bolo, viem len, že na to Táňa dostala chuť. Práve, keď som sa začal obúvať, prepadli ju však bolesti. Chytro som ju odniesol do auta a čo najrýchlejšie som ju odviezol do neďalekej žilinskej nemocnice, bol som taký nervózny...

Aj napriek nesúhlasu lekárov, som pri pôrode ostal, aby som manželku mohol aspoň morálne podporiť. Tá to samozrejme ocenila, aj napriek vedomiu, že som sa musel veľmi premáhať, aby som v sebe udržal ešte nestrávené zvyšky z obeda.

Pôrod samotný prebehol našťastie bez komplikácií. Avšak naľakal som sa, keď dieťa nezačalo plakať. V tej chvíli ma napadli tie najstrašnejšie myšlienky a v hlave sa mi vybavili hádam všetky zlé scenáre, ktoré môžu v takejto situácii nastať.

Doktori dieťa prezreli, no nenašli žiadne vrodené vady, ani nič podobné. Dieťa len jednoducho neplakalo. Nech už to bolo akokoľvek zvláštne, brali sme to s Táňou pozitívne, naše dieťa bolo výnimočné...

***

Po týždni som manželku aj s novonarodeným synom konečne doviezol späť domov, všetko už bolo pripravené pre Táňu aj malého. Celý predchádzajúci deň som upratoval a dával byt do poriadku, aby bol čistý a útulný pre nás všetkých.

Na rozdiel od nemocnice sa doma malý Teodor čínil a podstivo plakával, niekedy aj viackrát za noc. S nervami sme boli viackrát obaja v koncoch, ale nakoniec sme sa vždy vedeli podržať a všetko sme spolu zvládli. Život bol síce o trocha ťažší, no zároveň zaujímavejší a krajší...

***

Táňa dnes ostala doma, zatiaľ čo ja som zobral Teodora k doktorovi na prehliadku, kde aj dostal svoju prvú injekciu. Bol veľmi odvážny, vôbec neplakal. Pani doktorku to veľmi prekvapilo, no ja som to už tak trocha očakával. Chlapec plakal vždy len vtedy, keď niečo potreboval, nikdy nie, keď ho niečo bolelo. Ako keby vždy zaťal zuby, ktorých mal ešte žalostne pramálo, a povedal si, že bude statočný, aby mohli byť na neho jeho rodičia pyšní. Vtedy mi to vôbec neprišlo zvláštne, z vlastnej skúsenosti som totiž vedel, ako veľmi dokážu byť deti odlišné od ostatných...

Ešte predtým, ako som aj s malým opustil nemocnicu, uvedomil som si, že aj ja by som mal ísť na preventívnu prehliadku. Zastavil som sa teda aj u svojho lekára, nepočítal som však s tým, že mi rovno spraví odber krvi... Nenávidím ihly.

O týždeň neskôr mi doktor zavolať, myslel som si, že mi chce povedať výsledky testov. Namiesto toho mi oznámil, že sa cez noc niekomu podarilo niektoré vzorky krvi spoločne s aj ich výsledkami ukradnúť. Výborne... ďalšie ihly...

***

Teodor mal už skoro rok. S Táňou sme mu aj začali plánovať poriadnu narodeninovú oslavu, na ktorej by sa zišla celá rodinka spoločne s našimi priateľmi, aby sme mohli spoločne osláviť krpcov veľký deň. Toho sme sa však s Táňou nikdy nedočkali...

Kapitola prvá

„Dvanásť nábojov, ľahké nabíjanie, veľmi presná a za výhodnú cenu. Myslím si, že tento typ je stvorený presne pre vás. Chcete si ju vyskúšať?“

Bolo neskoré jesenné popoludnie, obloha bola sfarbená do mnohých odtieňov červenej a oranžovej. Ako keby chcela predpovedať to čo chcem urobiť. Oblohu však momentálne zakrýval most, pod ktorým som stál. Zvuky dopravy nado mnou som však vnímal len letmo. Bol som uzavretý čisto sám do seba, neustále sa pýtajúc: „Prečo tu vôbec som, čo tu chcem? Zbláznil som sa snád?“, len aby sa mi v mysli vybavila krutá a moju príčetnosť trhajúca odpoveď.

„Nie.“ stroho som odpovedal mužovi v čiernom, pravdepodobne novom obleku s modrou kravatou. Jeho krátky strih spôsobil, že ste jeho blond vlasy na prvýkrát ani len nepostrehli, a tak sa vám zdalo, že je jednoducho plešatý.

V pravom uchu mal zlatú náušnicu, v ktorej boli zasadené tri malé modré kamienky. Na ľavej ruke nosil platinové hodinky, značku som si nezapamätal, ale rozhodne to nebol žiadny „made in china“ šmejd. Pravé zápästie mal zas obsypané rôznymi, pre obyčajného smrteľníka príliš drahými náramkami a na každom z prstov mal jeden zlatý prsteň. „Koľko za ňu chcete?“

„Priamo k veci? Tak sa mi to páči.“ odpovedal mi diler s hraným úsmevom na tvári. „No, keď zvažíme kvalitu samotného „zariadenia“, plus jeho náročnosť na ehm... „distribúciu“, povedal by som tak... stopäťdesiat euro. Osobne si myslím, že je to veľmi dobrá cena a môžem vám garantovať, lacnejšie ju nikdy nekúpíte. Maximálne jej hračkársku repliku.

„Ak by som šiel vykradnúť obchod, vystačil by som si aj s tou hračkárskou...“ odvetil som podráždene. „Tu.“ z bočného vrecku riflí som vytiahol čiernu, koženú peňaženku. Vybral som z nej tri päťdesiatky a podal ich tomu vyparádenému blbcovi. Ten si ich ochotne zobral do svojich od peňazí umastených papírov a každú z nich si dôkladne prezrel. Následne vystúpil z tieňu mosta a bankovky namieril proti slnku. Keď sa mu na tvári objavil spokojný úsmev, znova sa ku mne vrátil a bez slova mi podal zbraň, pritom z vrecka vytiahol umelohmotné vrečko plné nábojov.

„Za prvú kúpu, nejaké tie náboje navyše grátis a nezabudnite, že zbraň je už nabitá.“ Peniaze si potom schoval do kufríka, v ktorom predtým schovával pištoľ.

Skôr ako sa stočil k odchodu, dodal: „Tešilo by ma, ak by sme mohli uzavrieť viac takýchto výhodných obchodov, no predpokladám, že nemáte v pláne sa vrátiť živý, odtiaľ kam mierite.“

„Do toho vás nič.“ odvrkol som dílerovi, chystajúc sa odísť, no on pokračoval ďalej.

„Ja len... Ten pohľad vo vašich očiach, už som ho párkrát videl. Chladný, nezaujatý, mŕtvy... Ako keby vám niekto vytrhol dušu z tela a následne ju ako divé zviera rozdriapal na kusy.“

Neodpovedal som, nemal som v pláne sa s niekým deliť o svoje pocity, na to bola táto rana príliš čerstvá.

„Nebudem sa však vypytovať, nie je to predsa moja vec a úprimne, je mi to jedno. Ak by som chcel vedieť od každého svojho klienta, čo mieni s mojimi produktmi robiť, mohol by som sa ísť rovno odstreliť a rozhodne nie kvôli zlému svedomiu... Tešilo ma, dovidenia.“

Idiot, konečne skončil s tým svojim „múdrym“ prehovorom a začal ísť kade ľahšie. Mohol pokojne tiahnuť aj do pekla, mal som čo som potreboval. Nabitú zbraň som poťažkal v ruke, v tej chvíli som si uvedomil, že obidve končatiny mám spotené a studené, no ani jedna z nich sa mi netriasla.

Netušil som ako to mám chápať, bol som nervózny, no zároveň absolútne pokojný? Ako však môžem byť pokojný, keď v ruke držím zbraň a chcem ju použiť na niečo, čo by veľa ľudí považovalo za hlúpe a nemorálne... srať na ľudí a na ich kecy o morálnosti, aj tak to sú všetko len pičoviny.

Očividne som bol vnútorné zmierený s tým, čo chystám, takže som nervózny byť nemohol, no moje telo mi tvrdilo opak. Ako keby mi vravelo, že sa potrebujem naposledy uistiť, o tom čo chcem urobiť. Musel som si potvrdiť, sám pre seba, že to čo robím, robím z vlastnej vôle, a že som naozaj odhodlaný to spraviť. Potreboval som to povedať nahlas...

„Prinútim ich zaplatiť... Prinútim ich zaplatiť za všetko... Prinútim ich zaplatiť za všetko čo spravili!“ ...a chcel som, aby ma niekto počul, ktokoľvek...

Práve tesne predtým ako díler zaliezol do uličky, v ktorej by sa mi stratil z očí, započul môj hnevливý výkrik a zastavil. Na zlomok sekundy sa zdalo, že len tak hľadá do blba, no následne však mierne otočil hlavu smerom ku mne: „Ak má chlap akékoľvek záväzky, mal by ich splatiť do posledného groša...“ na to sa díler znova otočil a teraz už nadobro odkráčal preč.

***

Šiel som chodbou jedného staršieho paneláku, na nos mi pritom útočili nepríjemné pachy, ktoré mi silne dráždili žalúdok. V tom, že smrad nespôsobovali len nevyvetrané priestory a plesnivé steny, ma ubezpečoval koberec, po ktorom som kráčal. Bolo na ňom množstvo nechutne vyzerajúcich či už väčších alebo menších škvŕn, z ktorých väčšina bola len veľmi lajdácky očistená. Našťastie som nemal v pláne, zdržať sa tu dlhšie než to bude potrebné...

Hľadal som jeden konkrétny byt, no číslo som nepoznal, a tak som hľadal podľa mena, ktoré som si pamätal až príliš dobre. Chvíľu mi trvalo, kým som prešiel postupne všetky poschodia a nakoniec byt našiel. Byt bol totiž ako za trest na tom najvyššom poschodí. Za tú dobu som si aj stihol mierne privyknuť na všadeprítomný puch ľudských výlučkov.

„Byt číslo dvadsaťjeden. Maximilián Frankovskij.“ zhlboka som sa nadýchol, snažiac sa do pľúc nabrat' čo najviac vzduchu a s ním aj odvalu, ktorá mi chýbala. Viac ako odvalu, ktorú som teraz potreboval, som do seba nabral toho odporného smradu, ktorý mi len znova poprekrúcal žalúdok. Prudko som vydýchol a znechutene som si odpľul na dlážku, ktorej časť nebola zakrytá kobercom.

Spoza riflí som vytiahol pištoľ zakrytú čierno-žltou bundou, ktorú som mal cez seba prehodenú. Zbraň som odistil a čo najprirodzenejšie som si ju chytil do pravej ruky, prst som priložil na spúšť.

Urobil som pár krokov späť, tak aby ma náhodou nezasiahli odletujúce úlomky. Zavrel som oči a už po druhýkrát za tento deň, som si položil tú istú otázku. Prečo to všetko vlastne robím? Tentoraz mi však našepkávalo niečo hlboko v mojom vnútri, významovo tú istú, no predsa len inú odpoveď. Mal som potrebu povedať si ju aj nahlas: „Pre Teodora.“ zašepkal som, namiesto toho, aby som danú príčinu vyslovil naozaj nahlas, no aj napriek tomu sa mi zdalo, že som doteraz ničím nerušené ticho rozťal.

Otvoril som oči a zbraň som si priložil bližšie, tak moje oko, hlaveň a zámok na dverách vytvárali perfektnú rovinu. Trvalo mi pár sekúnd než sa mi to podarilo, ale keď sa mi zdalo, že lepšie sa už zamieriť nedá, päťkrát za sebou som vystrelil a rozstrelal tak hrdzavý zámok na dverách. Stará, guľatá kľučka pri poslednom výstrele odskočilo od dverí a dopadla na zem, jej

dopad stlmil otrasne zasvinený koberec, ktorý sa tiahol až k dverám.

Ukazovák som podložil pod spúšť, tak aby som omylom nevystrelil. Prikročil som bližšie k dverám, zdvihol som nohu a z celej sily som kopol.

Staré pánty zaplakali, no drevenú bariéru, ktorá ma delila od môjho cieľa udržali. Znova som kopol, tentoraz od dost' ráznejšie, než predtým. Pánty už teraz nevydržali a naposledy bolestne zavyli. Skôr ako stihli stíchnuť ich prehlušil rachot dverí padajúcich na starú drevenú dlážku.

Okamžite som, skoro až skočil do bytu a rozhliadol sa okolo seba. Vo vnútri bolo deprimujúce prítmie spôsobené zatiahnutými žalúziami a záclonami na všetkých oknách. Jediným lepším zdrojom svetla bol mnou vytvorený otvor do bytu. No ani to nebolo bohviečo, keďže slnko sa už pomaly ukladalo k spánku.

Chcel som zakričať na majiteľa bytu, aby vyliezol z tmy a ukázal mi svoj škaredý ksicht. Vtedy som kútikom oka zaznamenal pohyb naľavo odo mňa. Obrátil som sa a uskočil som o krok späť, zbraň som namieril pred seba. Z šera na mňa vyskočila vyziabnutá, v špinavých a otrhaných šatách oblečená bradatá postava s hnedými masťnými vlasmi.

Skôr ako som stihol prst' priložiť späť na spúšť, postava ma chytila za ruku a zahryzla sa do nej. Zreval som od bolesti, no pištoľ som nepustil. Zdvihol som pravú nohu a z celej sily som toho zmrda kopol do hlavy, ten ma však nepustil. Práve naopak ešte väčšmi sa zahryzol, cítil som ako jeho zuby prehrývajú moju pokožku. Okolo úst hryzúcej postavy sa začali objavovať rubínové potôčky.

Znova som sa napriahol nohou, no tentoraz som tú sviňu kopol do spodných rebier. Spoza zahryznutých zubov sa ozval vzlyk, stisk povolil. Voľnou rukou som sa zahnal na chlapovu tvár, zasiahol som koreň nosa. Muža, s nepríjemne znejúcim zachrčaním, okamžite hodilo o zem. Pritom som cítil ako mi niektoré ešte stále do ruky zaryté zuby trhajú kožu, bolelo to ako d'as.

Chlap sa pokúsil pozviechať, no moja od blata zašpinená podrážka na jeho ksichte mu s radosťou prezradila, že to nebude dobrý nápad. Bol však asi hluchý, a tak nepočul prehováranie mojej topánky, nech ostane pokojne ležať na chrbte. Rozhodol som sa preto pokúsiť sa prehovoriť radšej jeho rebrá. Tie očividne hluché neboli a muž začal reagovať na to, čo mu chcem „povedať“.

„Ty kurva poje...! Čo tu kurva chceš!? Toto je môj byt! Ty zmrd!“ no aj keď konečne zostal

pokojne ležať na zemi, huba sa mu furt nezatvárala. Všade naokolo chrlil nadávky a spolu s nimi aj krvavé sliny, ktoré špinili pomerne čistú dlážku.

„Som tu kvôli Teodorovi, Maximilián.“ povedal som pokojným, ba až chladným hlasom.

„O čom to hovoríš ty zmrd, žiadneho posraného Teodora nepoznám!“ neudržal som sa dlho, namieril som pištoľ a vystrelil. Maximilián začal znova príšerne revať, keď mu guľka prevrtala ľavé rameno.

„Už si spomínaš?“ vravel som stále pokojným hlasom, nohu ktorú som mal predtým položenú na Maximiliánovom bruchu som teraz položil na prestrelené rameno a zatlačil som. Nemôžem predsa toho úbožiaka nechať vykrvacať. K nadávkam sa pridalo vzlykanie a slzy. „Spýtam sa ťa ešte raz a potom ti odstrelím tú špinavú opičiu riť, ktorú máš namiesto hlavy! Spomínaš si na malého Teodora?!“

„Áno... ugh... ah... s-spomínam si! Malý chlapčis-ko, ob... ugh obvinili ma, že som ho uniesol!“

„A mali k tomu pádny dôvod, v minulosti si uniesol štyri deti, v base si - si odsedel len päť rokov, vraj kvôli nedostatku dôkazov. Tfu!“ odpľul som si, „ja by som skôr povedal, že sudca mal ruky až príliš mastné od peňazí, no to je mi teraz u prdele. Ale tebe by to nemuselo byť... Vraj máš v lochu veľa priateľov, ktorý by ťa poznali hlavne vďaka tvojej zadnici, asi sa k nim už nechceš vrátiť, mám pravdu?“

„Čo odo mňa chceš?!“ vykrikol muž zúfalo.

„Je známe, že deti si neuniesol pre svoje potešenie, ale predával si ich na trhu s bielym mäsom. Takže sa ťa spýtam a dávaj si veľký pozor na to, čo mi odpovieš. Uniesol si aj malého Teodora?!“

„Nie! Ugh...“, chlap sa zhlboka nadýchol, párkrát zasyčal od bolesti a potom zas pokračoval, „áno tých prvých štyroch zasranov som uniesol a predal, ale toho posledného nie!“

„Ak nie ty, tak kto potom!?“ začal som strácať nad sebou kontrolu, hlavne som priložil Maximiliánovi k spánku.

„Ježiši kryste, nie! J-ja... ugh..., ja som to nebol. Na trhu je množstvo dílerov, nie som jediný v tomto zasranom meste! Mohol to byť ktokoľvek koho stretneš na ulici! Argh... a-ale môžem ti prezradiť komu som tie decká predával. Ten kto uniesol toho tvojho krpca ho s veľkou pravdepodobnosťou predal im!“

„Im?“

„Áno... je - je to spoločnosť! H-hovoria si Mravec!“

„Mravec? Myslíš si, že som idiot a uverím ti takú somarinu?“

„Nie... arg... naozaj.... neviem prečo, ale hovoria si tak. Musíš mi veriť!“

„Nemusím ani psie hovno... ale dobre, dajme tomu, že netrepeš.. Kde ich nájdem?“

„Ne-eviem, ale s istotou ti poviem, že ak ich vypátraš, tak to neprežiješ.“

Zdvihol som nohu a z celej sily som opäťkom dupol na Maximiliánovo prestrelené rameno. Moc sa mu to nepáčilo. Nech už však kričal, nadával alebo zavíjal, zdalo že každému z jeho susedov, ak vôbec nejakých mal, to bolo, buď ukradnuté alebo nikto z nich nebol dostatočne triezvy na to, aby si uvedomil čo sa deje.

„A ja ti zas s istotou poviem, že ak nezačneš spievať ako malá morská víla hneď teraz, tak ti vystrelím z palice všetky piliny, čo tam máš. Netrep mi, že nevieš. Viedol si s nimi tie svoje pochybné kšefty, musel si sa s nimi predsa stretnúť. Či si im tie decká snád' posielal na dobierku? Hovor ty zmrď!“

„DOBRE! V-v meste, na štvorcovom námestí... v jednej z uličiek je taký krpatý obchod... huh... vietnamský... Na, na... na dverách má nálepku, takú ktorú nájdeš v žuvačkách pre smradov... je na nej...“

„Mravec?“

„Áno, tam – tam ich istotne nájdeš... no jedine po zatvorení... Heslo sa každý týždeň mení...“

„Aké je heslo na tento týždeň?“

„M-morzeovka... SOS... musíš ho vyklopať...“

„Zaujímalo by ma odkiaľ to vieš, žeby si udržiaval kontakty so starými známymi?“

„Poser sa... Arh... povedal som ti čo viem, daj mi už pokoj, zmizni z môjho bytu!“

„S radosťou vypadnem, z tejto zavšivavenej budy, o to sa neboj. Len sa ešte postarám o jedného biedneho červíka, aby nemohol zalarmovať svojich kamarátov z obchodov a upozorniť ich na môj príchod.“

„Čože?! Počkať povedal si predsa...“

„Že odídem, o tvojom prežití nebola reč.“ Skôr ako stihol niečo ďalšie povedať som ho šľahol pištoľou po hlave, omdlel a konečne zavrel hubu. Nezabil som ho z jediného dôvodu, neveril

som mu ani slovo. Ak mi nehovoril pravdu, znova za ním prídem a pohovorím si s ním o tom, ako je dôležité hovoriť pravdu...

***

„Čo teraz? Čo budem robiť ďalej?“ pýtal som sa sám seba vo svojom vnútri. Z vaku som vytiahol mobil a pozrel som sa na čas, potom som vrátil späť do riflí. Hneď som si však uvedomil, že som vôbec nevnímal a nezapamätal som si čas, ktorý mobil ukazoval, tak som ho mobil znova vytiahol a teraz už plne sústredený som si pozrel čas na displeji. Mobil som vrátil zase späť do vaku. Pre istotu som si čas povedal aj nahlas: „Za dve minúty deväť. Čoskoro zatvoria, vyklopkám im na dvere SOS a potom... potom vôbec netuším, čo spravím, asi bude najlepšie, ak nebudem tak milý ako v prípade pána Frankovskijho. V tomto prípade by som to bol skôr ja, kto by dopadol prinajmenšom nepríjemne.“

Znova som si sťažka vydýchol. Cítil som sa ako šialenec, ktorý ide dobrovoľne na popravu, no v žiadnom prípade som nemal v pláne ustupovať. Inštinktívne som vytiahol mobil z vaku, uprene som sa zadíval na displej a zas som si nahlas prečítal čas. „Deväť hodín, jedna minúta. Čas vyraziť...“ Mobil som naposledy schoval do rifľového vaku a konečne som vyšiel spoza rohu uličky, v ktorej som sa v úvodzovkách „schovával“. „Pod' na to Matúš, to zvládneš.“ opakoval som si dookola, aby som nezutekal kade ľahšie.

Spravil som len pár krokov a stál som pred dverami so sklenenou výplňou. Na ich vnútornej strane visela tabuľka s nápisom „zatvorené“ a na vonkajšej strane bola nálepka mravca. Pomocou jedného veľkého nádychu a výdychu som sa pokúsil zo seba dostať všetok stres a obavy, samozrejme to nepomohlo.

Skrčený ukazovák som priložil na drevenú časť dverí, najprv som zaváhal, no nakoniec som sa prinútil vyklopkat' ten zasraný kód. Ťuk, ťuk, ťuk, bum, bum, bum ťuk, ťuk, ťuk... Ustúpil som od dverí o krok ďalej a čakal čo sa bude ďalej diať. Ubehlo pár sekúnd, no nič sa nedial, nikto mi neprichádzal otvoriť. Žeby to tí vo vnútri nepočuli alebo som to SOS vyťukal nesprávne? Skúsil som to znova – Ťuk, ťuk, ťuk, bum bum... ani po tom sa však nič nestalo. Stál som tam ako kôl zarazený do zeme, netušiac čo ďalej. Napadlo ma jediná vec, vrátiť sa späť za Maximiliánom a znova sa s ním porozprávať. Už – už som sa chystal na odchod, keď okolo mňa prešli dvaja

urastení asi tridsiatnici a náhodou som započul ich rozhovor: „...musíme ísť zadom, tam je...“

Zastavil som sa uprostred kroku a ihneď sa obrátil o stoosemdesiat stupňov. Pomyslel som si, aký strašný idiot som. Samozrejme, že mi nikto neotvára. Nie sú predsa tak blbí, aby riskovali, že niekto uvidí, ako po každej záverečnej do obchodu vchádza až podozrivo veľa ľudí. Nasledoval som tých dvoch a dúfal, že ma zavedú presne tam kde chcem, mal som šťastie. Po chvíľke odbočili do jednej z bočných uličiek a zastavili sa pri ošarpaných železných dverách. Jeden z nich začal vyťukávať SOS, skoro okamžite na to, ako skončil sa železné dvere dokorán otvorili. Stál v nich malý Vietnámčik, na škaredej tvári mu žiaril široký úsmev, obidvoch mužov vrelo pozval ďalej a ihneď za nimi zavrel dvere. Chvíľu som počkal a tiež som prišiel k očividne dlho zanedbávaných dverám. Znova som vyťukal heslo a počkal, kým sa dvere neotvorí. Netrvalo to dlho, dvere sa so škripaním otvorili smerom do uličky a lámanou, gramaticky nesprávnou a zvukovo otrasnou slovenčinou ma privítal ten istý Vietnámec. Vošiel som dovnútra, muž za mnou zavrel dvere a následne na mňa zas začal hovoriť.

„Vifajte ufnás drhý pane! Pfosím, všetka zábava je dole,“ Vietnámec ukázal na schody blízko nás vedúce do podzemia, ozývala sa nie príliš hlasná hudba. Chytil som sa zábradlia a začal som kráčať smerom nadol. „prajem pfijemnú zábavu.“

Dole ma zastavil bodyguar, ktorý sa ihneď vypytoval na to, či pri sebe nemám nejaké zbrane. Po pravde, nemal som gule na to klamať chlapovi, ktorý vyzerá ako profesionálny zápasník, a tak som mu zbraň vydal dobrovoľne. Tých pár nábojov, ktoré som mal navyše mi dovolil nechať si pri sebe. Potom ma prešacoval a konečne mi dovolil ísť ďalej. A tiež mi nezabudol popriať príjemný večer. Napriek tomu, že som sa na toho buldoga usmial a poďakoval mu, v skutočnosti som si myslel – to ťažko...

***

„Čo si to spravil? Matúš...“

Táňa? Nevedno odkiaľ som začul hlas svojej milovanej manželky, prečo tu je? Prečo som tu ja... a kde vlastne som?

Prečo sa nemôžem hýbať a nič nevidím?! Pokoj, hlavne nepanikáriť...

Začul som otváranie dverí a kroky.

„Dobrý deň pani Jamnická. Mrzí ma to, no budem vás musieť požiadať, aby ste sa pre dnešok vrátili domov. Chápem, že toto je pre vás veľmi ťažké obdobie, ale návštevné hodiny sa už za pár minút končia a mi budeme musieť vášmu manželovi spraviť ešte nejaké testy...“

Návštevné hodiny? Testy? Takže som v nemocnici? Prečo, nič si nepamätám, teda aspoň nič zo včerajšieho večera... čo sa stalo?

„Mali by ste ísť domov a trochu si oddýchnuť, my sa už o vášho manžela postaráme.“

Taňa doktorovi nič neodvetila, len sa potichu postavila, zobrala si svoje veci a odišla. Ešte predtým ma však stihla pobožkať na čelo. Počkal som, kým sa dvere za mojou láskou nezavrú, až potom som otvoril oči a prehovoril som.

„D-doktor...“ povedal som skoro nečujne, starší pán v bielom plášti to však našťastie začul a okamžite pricupkal bližšie ku mne.

„Ježinku mária, len pred chvíľkou odtiaľto odišla vaša žena, chcete aby som ju zavolať?“

Nesúhlasne som pokrútil hlavou, najprv som chcel vedieť čo stalo alebo aspoň čo mi je, a až potom vidieť moju drahú. Nechcel som, aby mi do očí klamala, že všetko bude v poriadku.

„Čo mi je?“

Pohľad som mal síce ešte stále kalný, no všimol som si, ako postarším lekárom pri tej otázke mierne myklo. Pomaly sa posadil na stoličku vedľa postele, z nosa si zložil svoje staré rozhegané okuliare a začal.

„Tesne pred pol nocou vás nejaká mladá pani idúca z práce našla na Mariánskom námestí ležať polomŕtveho s guľkou v chrbte. Vďaka tomu, že vám okamžite zavolala pomoc ste prežili, aj napriek tomu, že ste stratili veľa krvi. Guľku síce zastavil jeden z krčných stavcov, no úlomok kosti poškodil miechu. Je mi to ľúto pán Jamnický, ale ste ochrnutý od pliec nadol. Nemôžeme s tým nič robiť. Nie sme dostatočne vybavený na to, aby sme vás mohli operovať, a aj v modernejších zariadeniach by bol takýto zákrok veľmi riskantný...“

Lekár pokračoval ďalej v rozprávaní, no ja som ho už nevnímal, zahĺbil som sa do seba, do temnoty, ktorá v mojom vnútri bola a nechal som sa ňou pohltiť...

Kapitola druhá

Budova nemocnice bola tichá... aj napriek značne pokročilej hodiny, príliš tichá... Ako keby celá táto stará hromada poschodí naraz zatajila dych a odmietala začať znova dýchať. Ak by ste sa teraz ocitli v hocijakej časti budovy, pravdepodobne by ste sa cítili veľmi nepríjemne a neprirodzene. Nie vďaka tichu samotnému alebo kvôli zvukom z vonku, ktoré ho prerušovali. Ba dokonca ani kvôli mnohým vyhasínajúcim žiarovkám, ktorých bolo v budove dosť na to, aby sa tu mohol začať nakrúcať B-éčkový horor. Bolo by to kvôli vám samotným... Mali by ste pocit, že tu nie ste vítaný, a že vaša prítomnosť samotná hnevá toto spráchnivené nehostinné miesto. Zdalo by sa vám, že každým ďalším krokom dráždite budovu viac a viac k tomu, aby na vás vychrnila všetky svoje horory, ktoré v sebe skrývala už odo dňa, v ktorý bola postavená. A aj keby ste stáli na mieste a čakali až do rána na oslobodzujúce slnečné lúče, ktoré by vás pred hrôzami tohto miesta mali ochrániť, vašu myseľ by neustále napádala neistota. Tú by spôsoboval váš zatajený dych, ktorý by sa vám napriek všetkých úsiliam stále zdal príliš hlasný a ticho rušiaci. No aj keby sa vám podarilo toto nejako vytesniť, určite by ste sa nedokázali uchrániť pred tlkotom vlastného srdca, ktoré ako keby na všetky monštrá naokolo vykrikovalo: „Tu som, poď si po mňa!“

A predsa sa našiel odvážlivec, ktorý sa rozhodol na toto myseľ skrúcajúce miesto vstúpiť, bez obáv o holý život... Avšak... vedia monštrá čo to strach je?

***

Dvere miestnosti sa otvorili bez, viac než očakávaného vŕzgania. Bolo to v prospech postavy, ktorá bez zaváhania opustila chodbu a vošla dovnútra. Od okuliarov sediacych jej na nose sa odrazil mesačný lúč, ktorý oknom prenikal do miestnosti a na chvíľu tak umožnil vidieť postavu do jej očí. Sršali nadšením.

Nohy spravili dva malé kroky a preniesli postavu bližšie k lôžku, ktoré bolo momentálne ako jediné obsadené. Ruky sa nenechali zahanbiť, sivá bunda ticho zašušťala, ako sa jej stehy dali do

pohybu. Prsty jednej z rúk sa začali rýchlo približovať ku krku ležiaceho muža, toho sa však ani len nedotkli a pokračovali vyššie, k ústam. Zastavili sa priamo nad nimi, postava tentoraz na chvíľku zaváhala. Je toto ten najlepší spôsob? Spýtal sa muž sám seba, aj keď otázka v jeho prípade by mala znieť skôr – je toto ten najzábavnejší spôsob? Namiesto precízneho zabíjania sa totiž vyžíval v tom, ak mohol svoje obete trýzniť a vidieť ich trpieť. Dnes však nemal čas na hrajkanie sa, jeho kolegovia ho čakali, a ako ich poznal, sú veľmi netrpezliví. Čo už, zabaviť sa môže aj inokedy...

Ruka prudko dosadla na moje ústa. Okamžite som sa zobudil a snažil sa pohnúť, chvíľu mi trvalo, kým som si uvedomil, že som stratil schopnosť ovládať svoje telo, a že ju už nikdy nezískam späť. Adrenalin, ktorý mi začal naplňovať žily ma prinútil, aby som namiesto panikárenia začal konať. Pokúsil som sa pohnúť hlavou, chcel som sa rozhliadnuť po miestnosti a zistiť, čo ma vytrhlo z môjho tvrdého a od života oslobodzujúceho spánku. Avšak skoro ihneď som si uvedomil, že ma niekto silno drží za ústa a nedovolí mi, ani len pootočiť hlavu.

„Som rád, že si hore... Matúš,“ prehovorila postava zahalená v tieni vedľa postele, „aspoň si môžeš vypočuť, čo si pre teba Mravec nachystal. Ver, že to nebude vôbec príjemné.“

Pokúsil som sa otvoriť ústa a začať kričať o pomoc, no ruka zvierajúca moje ústa mi silne zatlačila na bradu a hlavu mu pritisla k opierke lôžka. Jeden z prstov postavy sa vyšplhal až k ľavému oku, ktorým som od strachu mihalo sem a tam.

„Máš šťastie, že mám prísne zakázané ťa poškodiť iným spôsobom, ako tým, ktorý bol pre teba určený,“ vankúšik votrelcovho mi prsta veľmi nepríjemne zatlačil na belmo v spodnej časti oka, „keď sme pri tom, môžem ti rovno povedať, ako Mravec chce, aby si zomrel. Nemysli si však, že ti to vravím kvôli tomu žeby si bol výnimočný alebo niečo podobné. Hovorím to každej svojej obeti, viac ich to potom vystraší, vieš? Je veľmi zábavné pozerat' sa na ľudí ako panikária. No najprv...“ Muž zaboril voľnú ruku do bočného vaku svojej bundy a vytiahol z neho vec kruhového tvaru. Prstom ruky, ktorou ju držal sa na nej chvíľu snažil niečo nahmatať, až kým sa mu to konečne nepodarilo.

„Ospravedlňujem sa, že musíš čakať, určite sa už nevieš dočkať, aby si zistil, akú hračku som si pre teba priniesol, no na druhú stranu, väčšinou mi to trvá dlhšie.“ Muž mi priložil okrúhlu vec na pravé líce, ruka ktorá mi doteraz držala hlavu povolila stisk a uvoľnila miesto pre lepiacu

pásku. Kotúč vydal svoj typický kvílivý zvuk, až kým sa nestavil pri uchu na druhej strane tváre. Zuby nakoniec oddelili časť lepiacej pásky na mojich ústach od tej, ktorá bola stále spojená s kotúčom, ktorý poputoval späť do mužovho vačku.

„Tak, keď sme teraz zaopatrení, prejdime konečne k veci,“ Muž teraz začal prehmatávať vačok na opačnej strane bundy, netrvalo dlho a vytiahol to, čo chcel, „tu to je!“

Postava vo svojej ľavej ruke zvierala injekciu napustenú čírou kvapalinou, zmocnil sa ma ešte horší strach, pretože som si ihneď vybavil desiatky jedov, ktoré by mohli použiť na to, aby sa ma zbavili. Mnohé z tých, ktoré ma napadli spôsobovali obeť extrémne bolesti.

„Kyselina mravčia, najjednoduchšia kyselina, ktorá existuje. Mohol by som ti ju pustiť priamo do žily a o nič sa nestarať, no to by nebola zábava, nie, nie. Namiesto toho, ti tento malý tekutý symbol našej spoločnosti ti streknem do infúzie. Bude tak chvíľku trvať, kým sa ti do tela dostane celý, vďaka čomu si budeš môcť vychutnať všetku tú bolesť, ktorú tento jed dokáže spôsobiť. Nie je to úžasné? Nie si snáď nadšený ako ja?“

Postava neváhala a hneď po tom, ako dokončila svoj monológ priložila ostrú časť injekcie k infúzií. Ihla gumenou hadičkou prešla bez problémov. Mužov palec zatlačil na vrchnú časť ihly a vypustil tak smrtiacu látku, ktorá ma mala znieť z tohto sveta.

Náhle sa mi začal hmlieť pohľad, pravdepodobne zo stresu, ktorý zvíťazil nad adrenalínom a začal teraz preberať nadvládu. Začal ma bolieť žalúdok a bolo mi na zvracanie. Pohľad sa mi ešte väčšmi zastrel, keď v tom som pocítil bolesť. Jed sa konečne začal dostávať do teľa a pomaly ma zabíjať.

Mozog toho však viac zvládnuť nedokázal, a tak sa rozhodol vypnúť systém, a ja som tak upadol, do viac než vítaných mdlôb.

***

Erik kráčal dole precízne opracovanými, mramorovými schodmi. Dlhé hnedé vlasy, ktoré sa mu tiahli do polovice chrbta, mu pritom divoko poskakovali. Občas si prehrnul ofinu, ktorá mu padala do očí a prekážala mu. Aj keď mu to občas liezlo na nervy, rozhodol sa to ignorovať, namiesto toho, aby zašiel k holičovi a strácal tak čas, ktorý môže stráviť aj produktívnejšie.

Keď zostúpil z posledného schodu, začal šmátrať po vypínači, pripevnenom k starej, ošarpanej

stene. Stará žiarovka začala divoko blikať, a až po dlhej chvíli sa naozaj rozsvietila a odhalila doteraz v temnote zahalenú miestnosť. Bola to pivnica postavená ešte v minulom storočí. Bola plná skriň s náradím, starých ojazdených bicyklov, ktorým často chýbalo predné koleso alebo rovno obe. Tiež tu bolo veľa autobatérií vhodných už len na vyhodenie a spolu s nimi aj množstvo hrdzavých auto dielov, z ktorých sa olupovala farba. V jednom z rohov ležalo niekoľko hračiek, väčšina z nich bola v relatívne dobrom stave. Horšie na tom bol plyšový medveď, ktorý na vás vrhal nepríjemný slepý pohľad, chýbali mu totiž obidve oči.

Kedysi to bola pivnica jeho starého otca, dnes už patrila len jemu, ostatne ako celý zvyšok domu. Mal rád svojho starého otca, bol schopný s ním stráviť aj celé hodiny. Či už rozprávaním sa a rozoberaním všetkých možných tém, ktoré ich len napadli alebo kútením a opravovaním niečoho, práve tu dole. Nič z toho však už dnes nebolo možné, starý otec menom Gregor Bystrík bol totiž už vyše roka mŕtvy. Zomrel na rakovinu pľúc s ktorou bojoval vyše tri roky, zatiaľ čo Erik sa snažil zabezpečiť mu čo najlepšiu zdravotnú starostlivosť...

„Ach...“ vzdychla si postava stojaca pri vypínači, „...toľko dobrých spomienok...“ povedal Erik a pomaly prešiel k jednej z mnohých skriň, ktoré sa v pivnici nachádzali. Všetky boli plné starého náradia po jeho starom otcovi, mnohé z nich si aj sám vyrobil alebo upravil a zdokonalil, jeho vnuk mu vždy s radosťou robil pomocníka.

Chytil ju za oba boky a horko ťažko ju začal odťahovať od steny, nemal totiž možnosť ju odtláčať do strany, čo by bolo rozhodne menej namáhavé, pretože z oboch strán vedľa nej stáli ďalšie, ešte ťažšie, kovové skrine.

O chvíľu sa mu však ťažký predmet aj tak podarilo odtiahnuť natoľko, aby okolo neho prešiel a dostal sa tak k stene za skriňou, z ktorej trčali malé, na čierne pretreté železné dvierka zaistené jedným zámkom. Do neho strčil malý kľúčik, ktorý sa mu ešte pred chvíľkou povaloval na dne náprsného vaku jeho modrej košele s krátkymi rukávmi.

Jemne ním v zámku pootočil načo sa ozvalo tiché „cvak“. Neváhal a dokorán otvoril železné dvierka, ktoré za sebou ukrývali malý, už trocha staršie vyzerajúci, no stále funkčný netbook. Ten bol pripojený k nabíjačke, ktorá bola nejakým spôsobom zabudovaná do steny, netbook bol totiž neustále zapnutý pre prípad núdze a zároveň mu to vždy ušetrilo nejaký ten čas.

Erik zo schránky vysunul železnú podložku, na ktorej netbook sedel, tak aby lepšie videl na

miniatúrnu klávesnicu. Pomocou touchpad-u otvoril jedinú zložku, ktorá sa vo vreckovom počítači nachádzala a na obrazovke sa ihneď zjavila tabuľka, ktorá od neho vyžadovala heslo. Bez problémov ho napísal a stlačil enter. Tabuľka požadujúca heslo zmizla a namiesto nej sa zjavila iná, s textom: „Vitajte späť domov, Sova.“ Plošinka s netbookom sa v tom sama od seba zasunula späť do schránky, tá sa zároveň zavrela a zámok sa znova sám zacvakol. Vyzeralo to, ako keby v pivnici strašil starý pán Gregor a nechcel svojmu vnukovi používať jedno z týchto moderných zariadení.

Časť steny pred Erikom, dosť veľká na to, aby sa do nej dali zabudovať väčšie dvere sa pohla, najprv len mierne, potom sa však plynulo začala posúvať, kým sa zvyšku steny z oboch strán nedotýkala len rohmi. Po chvíľke sa pohyblivá stena dala znova do pohybu, tentoraz dokonca otvorila odhaľujúc tak, čo za sebou skrýva a rozhodne to nebolo niečo, čo by vybudoval starý pán Gregor.

Erik za sebou zasunul ťažkú skriňu a vošiel do miestnosti, stenné dvere sa za ním automaticky uzavreli. Miestnosť bola rozhodne omnoho novšia, ako všetky ostatné, ktoré sa v dome nachádzali. Avšak tak isto ako tá predošlá, bola plná skriň a skriniek, náradia, väčších a menších stolov. Bol tu však viacero zásadných rozdielov, všetko tu bolo sterilné a čisté, nenašli by ste tu ani len smietku prachu. Druhým, ešte zásadnejším rozdielom bol ten, že pokým nástroje v predchádzajúcej miestnosti slúžili na technické účely, tieto slúžili na vykonávanie operácií a rôznych náročných vyšetrení. Bola to v podstate malá operačka so všetkým potrebným, dokonca aj s nadaným lekárom, o ktorom mnohí jeho kolegovia hovorili ako o géniovi. Keby však videli toto, vyhlásili by ho okamžite za šibnutého a poslali by ho do blázinca...

Nikto tu však okrem neho nebol, teda aspoň nie nikto z jeho kolegov. Uprostred miestnosti, na modernom operačnom stole, ležal bruchom dole muž. Bol napojený na množstvo prístrojov, ktoré neustále kontrolovali rýchlosť jeho tepu a dychu, jeho teplotu, dokonca aj jeho mozgovú a nervovú frekvenciu.

Erik prešiel ku skrini nachádzajúcej sa najbližšie k nemu. Vytiahol z nej operačný odev, ktorý si z nemocnice tak trochu „vypožičal“. Keď bolo hotový v dreze vedľa skrine si špeciálnym dezinfekčným mydlom umyl ruky a následne sa presunul k operačnému stolu, pri ktorom už stál kolieskový stôl, na ktorom ležali pripravené všetky k zákroku potrebné nástroje.

„Dobrodružstvo, už ma nehľadaj, ja som si našiel teba!“ povedal Erik sám pre seba spoza rúška. Do pravej ruky zobral dezinfekciu a nastriekal ju „pacientovi“ na postihnuté miesto. Keď sa uistil, že omylom nevynechal ani kúsok operovaného miesta, uložil dezinfekčný prostriedok späť na stôl a zobral si skalpel. Ten priložil na kožu, pár centimetrov nad operovaným miestom. Nástroj začal pomaly ťahať smerom dole, až kým znova neostal pár centimetrov od miesta, na ktorom bude vykonávať zákrok.

Rez bol čistý a perfektne rovný...

***

Otvoril som oči a sťažka sa nadýchol, aby som sa následne prudko rozkašľal. V chrbte som skoro ihneď pocítil nepríjemnú bolesť, pravdepodobne ju spôsobovala guľka, ktorá zo mňa spravila mrzáka. Napadlo ma, že zavolám doktora, aby sa mi na boľavé miesto pozrel, no skôr ako som to stihol spraviť spomenul som si na výjav z minulej noci. Na vraha, ktorý pripomínal šialenca z trileru, vyžívajúceho sa vo vraždení svojich obetí. Bola to však skutočnosť, stalo sa to naozaj? Alebo to bol len jeden z tých nepríjemných snov, ktoré každý z nás občas máva? Nebol však môj život len dôkazom vrahovej neschopnosti? Nemal som poňatia...

Nech už to bolo akokoľvek, radšej som nevydal ani hláska. Vedel som, že je to hlúposť, no mal som pocit, že ak by som prehovoril, vrah by sa po mňa okamžite vrátil. Ostal som preto nehybne ležať, čakajúc čo bude ďalej, čo iné mi ostávalo?

Po pár hodinách čakania ma znova začala opantávať únava. Snažil som sa jej nebrániť a čo najrýchlejšie zaspať. Stále ma sužoval strach a neistota, nie už kvôli vrahovi zo sna, no kvôli budúcnosti, ktorá sa mi v mojej momentálnej situácii zdala byť nedosiahnuteľnou. Pripadal som si stratený človek bez dôvodu ďalšej existencie a možnosti dobrého života.

Pred ďalšími nepríjemnými predstavami ma zachránil a z otupujúcej únavy vytrhol hlasný zvuk. Znelo to, ako keď o seba trie veľké množstvo tehál naraz. Skoro ako keby sa o seba škrelí samotné steny. Na malú chvíľu znova nastalo hrobové ticho, aby bolo následné vystriedané zvukom tehál jemne sa šúchajúcich po podlahe. Po nich už nasledoval zvuk, ktorý bol Matúšovi známy. Topánky hlasne dosadali na dlážku a vytvárali nepravidelný rytmus. Ten bol prerušený

zvukom šúchajúcich sa stien, ten však skoro ihneď ustal.

„Podľa prístrojov by ste už mali byť hore pán Jamnický. Ako sa cítite? Predpokladám, že pociťujete bolesť v oblasti chrbta. Vlastne by som bol prekvapený, ak by nie po takých náročných operáciách.“

Pocit, bolesť, operácia? Cítil som sa ako keby som stratil schopnosť vnímať a dávať si veci následne do súvislostí, a tak som len ďalej mlčky počúval.

„Nechce sa vám rozprávať, ha. Chápem vás, po tom čím ste si prešli... Ach prepáčte, kde je moja vychovanosť? Zabudol som sa vám predstaviť, volám sa Erik, už ste si asi stačili všimnúť, že viac nie ste v nemocnici“ znova som pocítil veľmi nepríjemný sužujúci pocit v žalúdku, no tentoraz ešte horší, „no nemusíte sa báť, kým ste u mňa, nikto sa vás už nepokúsi zavraždiť.“

Zavraždiť? Takže to nebol sen, naozaj sa to stalo! Nevydržal som. Panika a strach ma konečne premohli k tomu, aby som niečo spravil. Zhodil som zo seba tenkú, bielu perinu a následne som vyskočil na rovné nohy, cez záves zavesený okolo postele som vybehol preč. Stĺpol som však, keď som si uvedomil, že nie je kam ujsť, miestnosť nemala dvere.

„Prosím, pán Jamnický. Upokojte sa, tu ste v bezpečí, nikto vám tu nechce ublížiť.“ Obrátil som sa za hlasom a uvidel som mladého skoro tridsiatnika, asi len o rok, či dva mladšieho než ja, stojaceho na druhej strane miestnosti. Mal na sebe biely lekársky plášť, pod ktorým sa skrývala modrá košeľa, mal dlhé hnedé vlasy, ktoré mu oblizovali chrbát. Ofinu mal príliš dlhú a padala mu do očí. Aj keď sa to na túto vzdialenosť rozoznávalo len ťažko, zdalo sa, že má svetlomodré oči. Tie síce vyžarovali niečo ako priateľskosť, no zároveň ma nepríjemne prebodávali. Znova som sa okolo seba rozhliadol, v nádeji že uvidím dvere a budem konečne schopný utiecť. Miestnosť bola plná nástrojov a moderného operačného vybavenia, až sa vám mohlo zdať, že ste sa ocitli v snímku z vedecko-fantastického filmu, odohrávajúcim sa v blízkej budúcnosti.

S nervami v koncoch som si konečne uvedomil, že muž, ktorý sa mi predstavil ako Erik ma len pozoruje a čaká, kým sa upokojím. Dokonca si počas toho úplne pokojne párkrát uchlipol z pohára, ktorý držal vo svojej pravej ruke. V ňom sa nachádzal nejaký teplý nápoj, jeho vôňa sa príjemne šírila po celej miestnosti, asi to bolo kakao.

Oprel som sa o stenu, stojacu za mnou a rukami som si zakryl tvár. Mal som toľko otázok, na ktoré chcel poznať odpoveď, keď v tom som si niečo veľmi dôležité uvedomil. Niečo, čo menilo

môj pohľad na celú situáciu. Stál som, chodil som, hýbal som sa! Znova som dokázal rozkazovať svojmu telu a jednotlivým končatinám, aj keď ešte stále trocha stfínuto. Ruky mi sklzli z tváre a oprel som ich o bielu stenu za mnou.

„Ja môžem chodiť...“

Muž, ktorý sa mi predstavil ako Erik uznanlivo pokýval hlavou. „Len jedna z mála vecí, ktoré môžete znova s radosťou robiť. No nebolo jednoduché vás dať znova do kopy, boli ste na tom celkom zle. Našťastie však mám, povedzme, zlaté ručičky.“ dopovedal a významne sa usmial.

„Kto ste vy? Teda, ste Erik, už ste sa m-mi predstavili, ale myslím... Prečo? Ste snád' nejaký potulný samaritán, či čo?“

Úsmev muža držiaceho kakao sa stratil a jeho tvár nabrala vážnejší, situácii primeranejší výraz, ktorý si však nejakým spôsobom dokázal zachovať svoj priateľský výraz.

„Nebojte sa, všetko vám už čoskoro vysvetlím. Dovoľte mi však, aby som vás ešte naposledy prezrel. Nechcel by som, aby ste v jednu chvíľu stáli vedľa mňa a druhú už ležali znova nehybní na koberci.“ povedal Erik a znova si uchlípol z pohára.

Nemal som na výber, a tak som len odovzdane pokýval hlavou na znak súhlasu. Odrazil sa od steny a prešiel k môjmu novému lekárovi...

***

Pozeral som sa von oknom starého, no dobre udržiavaného domu, v ruke som držal pohár s kakaom. Vôňa mi príjemne dráždila nos a nútila ma, aby som si každú chvíľku odpil. Zároveň ma k tomu pobádala aj relatívne vysoká snehová pokrývka, ktorej rady neustále dopĺňali malí parašutisti, padajúci z oblohy. Oknu som ukázal chrbát a sadol som si do červeného kresla z ranných rokov minulého storočia s vysokou opierkou. Naproti mne sedel Erik, pijúci už druhý pohár kakaá.

Izba, aj vďaka tomu, že bola pomerne malá, pôsobila celkom plno, pritom v nej naozaj skoro nič nebolo. Na stenách viselo zopár čiernobielych rodinných fotografií, mnohé z nich už silno ohryzených zubom času. V strede izby sa nachádzali, už spomínané červené kreslá, medzi ktorými na malom koberci stál drevený stolík, pochádzajúci už z tohto storočia. Kolmo od neho zo steny vystupoval starý, no stále funkčný krb. Aj teraz v ňom svojimi plamennými jazykmi

oheň spaľoval malé drievka.

„Čo presne chcete počuť?“ spýtal sa ma Erik, pritom položil pohár s kakaom na podložku ležiacu na malom stolčeku.

„Všetko, chcem vedieť všetko. Ako je možné, že som prežil... Prečo ste mi pomohli a čo je Mravec zač. O čo im ide, no zo všetkého najviac chcem vedieť, prečo mi uniesli syna.“

„Dobre, no musím vás upozorniť, že to v žiadnom prípade nebude rozprávka.“

„Myslím si, že už ma nič prekvapíť nemôže.“ odvetil som.

„Len aby ste sa nakoniec nečudovali, pán Jamnický. Začnem s Mravcom, pretože ním to celé začalo. Je to svetová kriminálna, čiastočne teroristická organizácia, ktorá sa snaží pomocou nátlaku a rozsievania strachu profitovať. Teda, takto by sa vám Mravec javil len spočiatku. Ak by ste pátrali viac do hĺbky, zistili by ste, že to nie je celkom tak. Áno, svoje príjmy získavajú hlavne nelegálne, no nevyužívajú ich na to, aby si mohli kupovať drahé autá, veľké vili a mať sex s peknými dámami. Ich ideológia je úplne iná, často komplikovaná a hlavne sa veľmi podobá náboženstvu. Chcú nastoliť revolúciu, rozvrátiť svet, aby ho mohli následne prebudovať k obrazu svojmu. Ľudstvo je totiž podľa nich nečisté a slabé a nezaslúži si, aby prežilo. Nie v podobe, akú má dnes.

Organizácia vznikla už počas druhej svetovej vojny a mravec sa stal jej symbolom. Mal predstavovať tímovú spoluprácu a pracovitosť, ktorá jej členov dovedie k ich víťazstvu a neporaziteľnosti. Netuším, kto boli jej pôvodní zakladatelia, no viem, že už vtedy bol ich hlavným cieľom „vyčistiť“ svet od slabosti. A kde na to získate viac prostriedkov, ak nie vo vojne? A ešte k tomu vo svetovej. Od tej doby pchajú nos všade tam, kde je nejakým spôsobom možné dosiahnuť vysoký zisk, ktorý potom využívajú na dosahovanie svojich cieľov a na zakrývanie toho, čo chystajú“ Erik sa na chvíľu odmlčal, zobral ešte teplý pohár s kakaom do oboch rúk a poriadne si odpil.

„Odkiaľ o tomto všetkom viete? Ako si môžete byť taký istý tým, že čo hovoríte je pravda?“ kládol som otázky celý fascinovaný a zároveň zhnusený.

„Otec môjho starého otca pracoval počas druhej svetovej vojny v jednej z tovární na výrobu zbraní. Ako ináč, patrila Mravcovom. Nevedno ako zistil kto v skutočnosti sú a čo majú naozaj za lubom, no podarilo sa mu to. Všetky materiály, ktoré získal predal môjmu starému otcovi, keď

dospel a zaprisahal ho, aby ich chránil svojim životom, a aby sa z nich dozvedel čo najviac, aby keď nastane správny čas, bol schopný Mravca zastaviť. Starý otec preto roky študoval materiály, ktoré mu môj pradeda predal. Zároveň vyštudoval dve vysoké školy, ktoré mu pomohli získané materiály lepšie pochopiť.

Na rozdiel od svojho pradeda však materiály nepredal svojmu synovi, hlavne kvôli komunizmu a situácií, ktorá vtedy panovala. Preto sa rozhodol čakať, kým nedospejem ja, dúfajúc, že dovedy sa doba zmení k lepšiemu. Keď nastal čas, zasvätil ma do materiálov, ktoré mi podrobne vysvetlil a zároveň ma zaprisahal, aby som svoj život obetoval boju s Mravcom. Spočiatku mi to všetko prišlo príliš šialené, bral som to reči ako starého, pojašeného muža. No po tom, čo som videl materiály, uveril som. Dôkazy o tom, že starý otec mi hovoril pravdu boli jednoznačné.

Nakoniec som teda súhlasil, a ako starý otec som vyštudoval dve vysoké školy súčasne. Elektrotechnickú a medicínu. Bolo to otrasné obdobie, v živote som ešte nemal toľko povinností, no nakoniec som to zvládol a vďaka novým nadobudnutým vedomostiam som bol schopný plne pochopiť materiály, ktoré mi môj starý otec predal. Zároveň neustále sledujem Mravca a jeho najväčšie operácie, žiaľ sám nie som schopný sledovať všetky ich činnosti.“

„Čo sú zač tie materiáli, o ktorých hovoríte? Čo sa v nich nachádza?“ spýtal som sa netrpezlivo. Môj pohár bol už dávno prázdny, a tak som len nervózne preplietal prsty na rukách.

„Je to plán, na to najväčšie klišé, ktoré existuje v histórii sci-fi. Plán na to, ako ovládnuť svet pomocou armády super vojakov. Mravec má však na rozdiel od Hitlera a Lenina dobré vyhliadky na to, aby sa mu to podarilo. Nielenže má ľudí úplne všade, vo vláde každej krajiny, v Európskej únii alebo v malom vietnamskom obchode, ktorým kryje svoju identitu. Zároveň už veľa z nich riadi alebo ich minimálne ovplyvňuje a to veľmi silne.

Vy Matúš, ste už mali česť osobne sa stretnúť s jedným z nich. Testový subjekt ôsmej generácie Adrián Gapala, krycím menom The Invisible (Neviditeľný) 01. Práve jeho schopnosti a správanie som sledoval v tú noc, keď vás prišiel pomôcť z tohto sveta. Okamžite som vás spoznal. O vašom prípade som sa dočítal v novinách, a keď som si o vás zistil viac, pochopil som, že ste obeťou Mravca, ktorá túži po spravodlivosti... a samozrejme, aj po spravodlivej pomste.“ Erik sa zahľadel na Matúša a znova ho prebodol pokojným pohľadom.

„Takže to naozaj boli oni, oni mi uniesli syna, ale načo ho...“ v tej chvíli som všetko pochopil,

„Oni z neho...“ nedokázal som pokračovať.

„Je mi ľúto, ale s najväčšou pravdepodobnosťou to je presne tak, ako si myslíte. Pôvodne sa snažili super vojakov vyvinúť z dospelých ľudí, no tento proces nebol dostatočne účinný. Preto začali unášať novorodencov a deti, ktoré ešte nedovŕšili šesť rokov. Vtedy je totiž ešte pomerne jednoduché deti buď vychovať alebo ak je to nutné, prevychovať k obrazu Mravca.

„To je... ak je toto pravda... to je šibnuté...“

„Svet v ktorom žijeme je šibnutí. Nechcete snád' poprieť to, že ste skončili s guľkou v chrbte a ochrnuli, že sa vás pokúsili zabiť, a že ste následne boli dva mesiace v kóme, počas ktorých som sa o vás nezištne staral?“

„Nič nechcem popierať, len tomu nechcem veriť. Nechcem prijať takúto realitu. No na druhú stranu viem, že ak by som ju neprijal, nedokázal by som už so sebou žiť. Ale aj keď ju prijmem, ako mi to pomôže, aby som sa dokázal pomstiť za syna, za zničený život... za Táňu... A ako ich chcete vy zastaviť?“

„Na to mám dve veľmi jednoduché odpovede, Matúš. Ty sa pomstíš pomocou mňa a ja ich zastavím pomocou teba.“ na Erikovej tvári sa znova zjavil úsmev, ktorý však zakryl pohár s kakaom.

Kapitola Tretia

„Elastický kov, ktorý som implementoval na tvoje kosti a väzivá zabráni zlomeninám a tiež lepšie ochráni niektoré orgány. Môže dokonca zmierniť bolesť, no malo by ti byť jasné, že svaly sa ti stále môžu natahnúť aj potrahať.“ povedal Erik nenadchnuto a usrkol si z bieleho hrnčeka plného kakaa. Neboli sme ďaleko od domu, a tak si zobral svoj obľúbený nápoj so sebou. Okrem, tentoraz žltej, košele ktorú na sebe mal, mal cez seba len tak prehodený starý sivý kabát, ktorý mal množstvo dier, za ktoré mohli pravdepodobne viac myši ako zub času. Stále však robil svoju prácu a svojho majiteľa príjemne hrial.

„Zo začiatku to znelo povzbudzujúco, no tou poslednou vetou si to pokazil.“ zavtipkoval som s obavou v hlase. Následne som sa pripravil na „experiment“.

„Nemáš sa čoho báť, aj keď je to len prvýkrát čo niečo takéto skúšame, som si istý, že všetko pôjde ako má.“ odvetil Erik pokojne a znova si trocha uchlípol.

„Milé, že máš o mňa starosť.“ poznamenal som ironicky, viac-menej pre seba. Ruky som zovrel v päst' a pravačkou som sa napriahol k úderu. Hánky spevnené modernou kovovou zliatinou dopadli na tvrdú kôru stromu a zaborili sa hlboko do nej. Drevo zapraskalo, strom zaplakal. Ruku, hlboko zaborenú do kmeňa, som nemilosrdne vytrhol von. Zo stromu vďaka tomu odletel kus kmeňa, ktorý sa takmer bezzvučne zvalil do snehu, ktorý pokrýval zem podo mnou.

Znova som sa napriahol, tentoraz druhou rukou a z celej sily som udrel, tentoraz však omnoho istejšie a silnejšie ako po prvýkrát.

Lesom sa ozval žalostný zvuk praskajúceho dreva, ktorý plašil zver. Kmeň som už bez váhania zaplavil vlnami úderov, ktoré boli neustále silnejšie a nemilosrdnejšie. Vylieval som zo seba svoj hnev a frustráciu, ktorá ma sužovala. Doteraz som sa cítil, ako keby ma niekto škrtil a ja som sa pomaly dusil. Konečne som však dostal príležitosť nadýchnuť sa...

Naposledy som sa zúrivo zahnal. Päst' pravej ruky som zaborila až do stredu obitého a potrahaného kmeňa. Zo zúrivým výkrikom som sa na nohe otočil o tristošesťdesiat stupňov, prerážajúc celý kmeň skrz na skrz rukou, ktorá v ňom bola vrazená. Praskanie dreva skoro prehlušilo môj rev, ktorým som zo seba dostával všetky nepríjemné pocity.

Strom sa začal neisto knísať, obrovská metrová diera, ktorú som doň vyrval svojím posledným „železným“ úderom mu spôsobila značné problémy v boji s rovnováhou. Tá začala postupne víťaziť a strom začal padať k zemi, presne na miesto, kde som stál ja, jeho vrah.

Inštinkt a zdravý rozum mi prikazovali, aby som drevenému obrovi, ktorý sa chcel pomstiť za svoju smrť a rozpučiť ma, mňa malého červíka, ktorý sa ho opovážil zabiť, okamžite uhol.

V sekunde som však odignoroval strach aj rozum, no stále som pociťoval, ako sa snažia pohnúť s mojím telom preč a donútiť ma uskočiť. Namiesto toho som sa rozkročil a vytvoril postoj, v ktorom moja ľavá noha tvorila priamku s novovytvoreným pňom, zatiaľ čo moja pravá noha ležala kolmo na ňu. Dohromady tak medzi sebou tvorili dokonalý deväťdesiatstupňový uhol. Päste som pritiahol k bokom a zhlboka som sa nadýchol a zároveň som sa predklonil. Nohy som však nechal pokrčené. Ruky som vystrel pred seba a prekrížil ich, zároveň som otvoril päste. Celé to vyzeralo, ako keby som chcel rozhrnúť sneh a z pôdy podou mnou zobrať do rúk čo najviac poľahutej tráva, aby som ju nemilosrdne vytrhol. Vydýchol som...

Dlane sa v zlomku sekundy zatvorili do drvivých pästí. Chrbát a nohy sa naraz vystreli a spolu s rukami, predbiehajúcimi moju hlavu, vyrazili padajúcemu kmeňu naproti. Ozval sa zvuk, ktorý pripomínal zahrnenie blesku, ktorý dopadne len kúsok od vás.

Hánkami som sa predral obrovým brnením a aj celým jeho telom a prerazili ho v dvoje. Kmeň rozbitý v poly s ohromným rachotom dopadol na zem. Sneh ani omylom nestlmil jeho pád a obrovská drevená masa odrážajúca sa od zeme vytrhla hodný kus hliny aj spolu so spiacou trávou.

Po tom, čo dozneli zvuky padnutého stromu, prirodzené ticho lesa prerušoval už len jeden, omnoho tichší zvuk. Pomaly, no celkom hlasno som dýchal nosom, snažiac sa upokojiť tep svojho srdca, pumpujúce krv plnú adrenalínu a zároveň svoju myseľ, ktorá stále nedokázala pochopiť to, že som prežil.

„Myslím, že si pripravený na našu prvú akciu, super vojak.“ prehovoril Erik, stojaci na druhej strane pňa.

„Už som ti vravel, aby si ma tak nehovoril, znie to retardovane.“ odpovedal som zadýchane.

„Nech to znie ako chce, posledný test pre elastický kov môžeme nazvať úspechom hneď na prvýkrát. Teraz by sme sa mali vrátiť späť do laboratória, aby som skontroloval teba, aj tvoju

elastickú kostru. Myslím si však, že všetko bude v poriadku, aj napriek tomu, že vyzeráš ako keby ťa prešlo stádo.“

„Myslím si, že môj protivník dopadol horšie...“

***

„Počas tvojej dvojmesačnej kómy som sa o teba nielen staral, no dostával som ťa späť do „kondície“ a pridal som nejaké tie „upgrade-y“. Okrem dvoch operácií, počas ktorých sa mi podarilo zachrániť ti ruku pred tým, aby ju zničil jed a následne ti vybrať guľku z chrbtice a znova spojiť miechu pomocou elektromagnetického čipu som spravil ešte ďalších šesť.

Počas nich som ti väčšinu kostí, vrátane lebky pokryl jeden a pol milimetrovou vrstvou elastického kovu. Bol to prvý projekt, o ktorý sa Mravec na začiatku svojej existencie usiloval. Chcel vytvoriť zliatinu, ktorá by bola nezničiteľná a mohli by tak vyrábať vojnové stroje a vozidlá s extrémnou odolnosťou. Projekt však už po polroku zavrhli a prehlásili ho za neúspech. S dnešnými technológiami to však nebol taký problém, síce mi nejakú dobu trvalo zohnať vhodné zariadenia a materiály, no nakoniec sa mi podarilo vytvoriť kov, ktorý je odolnejší ako hocijaká doteraz vynájdená zliatina. Následne som ti na šľachy, kĺby a ostatné kosti spájajúce väzivá naniesol upravenú vzorku. Rovnako silnú ako tú na kostiach, no ohybnejšiu, tak aby nová kostra neovplyvňovala tvoj pohyb.

Hustota tohto kovu sa skoro rovná hustote ľudských kostí, čo z neho robí najľahší kov na svete, zároveň je však aj najodolnejší a má pamäť na zachovanie si tvaru. Čiže, ak sa niečomu nedajbože podarí ho poškodiť, vráti sa späť do svojho pôvodného tvaru. Ako dlho mu to potrvá bude závisieť jedine od veľkosti celkového poškodenia.

Princíp spočíva v tom, že ak udrieš do tohto elastického kovu, celý sa mikroskopicky roztiahne, pohltí prijatú energiu a následne sa vráti do svojej pôvodnej podoby, pričom energiu vráti predmetu, ktorý ju vytvoril. Mohol by si po ňom celý deň udierať kladivom a nehol by sa ani o milimeter alebo by si ho mohol zasiahnuť strelnou zbraňou, guľky by sa zdeformovali, no kovu by sa nič nestalo.“ Erik sa nadýchol, aby pokračoval, to som však využil a položil mu otázku.

„A keby ma zasiahlo niečo silnejšie, napríklad tank?“

„EK (Elastický Kov) pokrýva len tvoje kosti, čo znamená, že ak by ťa zasiahol tank, všetky nechránené časti tvojho tela ako napríklad oči alebo svaly by boli minimálne poškodené, ak nie úplne zničené a ty by si pravdepodobne neprežil. Ak ťa napríklad niekto trafi pištoľou, guľka prejde cez kožu a svalstvo, no následne narazí do EK a nepoškodí žiadne zo životne dôležitých orgánov. Samozrejme máš na tele mnoho zraniteľných bodov, napríklad oči a časti tela, ktoré nie sú chránené kosťami, vďaka čomu som nebol schopný aplikovať elastický kov. Najzraniteľnejšou časťou na tvojom tele je momentálne brucho.

Akokoľvek, pokrytie tvojich kostí EKáčkom bola len prvou fázou z mnohých na ceste vytvorenia z teba neporaziteľného super vojaka, ktorý konečne položí mravca na lopatky...

Z prúdu spomienok ma vytrhla ruka, ktorá ma potľapkala po ramene na znak toho, že môžem konečne zliezť z operačného stola a hodiť späť na seba všetky svoje veci.

„Všetko vyzerá v poriadku, telo si už zvyklo na kovové implantáty a dokonca ich začalo obaľovať svalovinou a nenašiel som žiadne stopové prvky kovu v orgánoch. Kov odoláva skaze presne, ako má.“

„Ako dlho vydrží? Nebude ho potrebné niekedy vymeniť?“

„Samozrejme, že áno, ale až za stoštyridsať rokov.“ odpovedal mi Erik a následne a pobaveno sa uškrnul a následne si upil zo šálky, v ktorej mal ešte teplé kakao.

***

V obvykle hlučnom bare, v ktorom práve nehrala žiadna hudba, nachádzajúc sa pod jedným z mnohých Vietnamských obchodov, sedeli oproti sebe dvaja muži. Nikto iný, okrem nich a barmana sa tu už nenachádzal, bolo ešte príliš skoro, aby prišiel hocikto zo stálych zákazníkov.

Na stole, na ktorom bol do detailu vytesaný mravec sa nachádzal len popolník, ktorý jeden z mužov už vyše hodiny plnil.

„Ututlať zmiznutie Jamnického nebolo pre Mravca vôbec náročné, no rozhodne to prinieslo zbytočné problémy navyše... Každý však občas robí chyby, aj my.“ povedal jeden z mužov.

„Ja som nespravil žiadnu chybu a v žiadnom prípade som nezlyhal, ja nikdy nezlyhávam!“ zavrčal The Invisible 01 zúrivo.

„Nič a nikto nie je dokonalý, nemusíš kvôli tomu zúriť ako malé decko...“

„Zavri už hubu Spotter 17 05, nemienim počúvať tvoje povýšenecké keci! Namiesto toho mi radšej povedz, či už nám prišli nejaké nové rozkazy.“ odvrkol Adrián Gapala podráždene, následne si potiahol z poslednej cigarety, ktorú mal v balíčku a potom ju oklepal o popolník.

„V poriadku, zistím čo je nové.“ odpovedal Spotter 17 05 aka Samuel Roháč pokojne. Z vaku bundy prehodennej cez sedačku, na ktorej sedel, vytiahol malé zariadenie podobajúce sa mobilu.

Samuela nerozhodilo skoro nič, rozhodne nie zúriaci super vojak s príliš vysokým egom... Práve kvôli tomu sa stal Spotterom (Pozorovateľom), vďaka svojej pokojnej povahe a rýchlemu, no objektívnemu úsudku. Patril, ako značilo číslo za jeho krycím menom, do sedemnástej a zároveň doteraz najdokonalejšej generácie Spotterov a bol piatym vyprodukovaným Spotterom tejto generácie. Po ňom bolo vyrobených ďalších šesť. Aj napriek tomu, že to bolo len malé číslo, na rozdiel od The Invisible 01 si Samuel uvedomoval svoju nahraditeľnosť. Možno aj práve preto mal Adrián také veľké ego, bol jediný svojho druhu a spomedzi všetkých dosahoval najlepšie výsledky... zatiaľ. Nebol to však vyslovene zlý partner, čo mal spraviť, spravil vždy lepšie ako bolo nutné a ešte aj to vylepšil. No jeho arogancia a príliš veľké ego dokázali mnohým liezť na nervy, nie však jemu – Spotterovi.

„Máš teda niečo alebo sa hrajkáš?“ spýtal sa The Invisible 01, tentoraz trochu pokojnejšie, no stále naštvane a znova si potiahol už z poly dofajčenej cigarety.

„Iba rutina, máme skontrolovať terén, zistiť či sa niekto neulieva a či je mesto zaistené, tak ako má byť.“ odvetil mu Samuel nevzrušene a odložil zariadenie späť do bundy.

„V poriadku,“ ozval sa Adrián, vyfúkol pritom dym, naposledy oklepal cigaretu a ešte stále dymiacu ju hodil do skoro plného popolníka, „poďme, nech máme rutinu čím skôr za sebou.“

Spotter 17 05 prikývol. Obidvaja muži vstali z pohodlných sedačiek, prehodili cez seba bundy a po schodoch smerom nahor vyšli von do zasnežených ulíc mesta.

***

Pozeral som sa, ako dvaja muži vychádzajú spoza dverí jedného, pre mňa až príliš známeho obchodu a kráčajú za sebou úzkou uličkou. V uchu som mal malé slúchadlo a z vnútornej strany

bundy pod bradou som mal pripnutý miniatúrny mikrofón.

„Sprav všetko tak ako sme sa dohodli a v najhoršom prípade, nezabudni použiť UPGRADE, no hádam ho nebudeš potrebovať. A ešte niečo, v žiadnom prípade im nedovoľ, aby sa k nemu dostali, radšej ho znič, ako keby sa im mal dostať do rúk.“ ozval sa mi v slúchadle Erikov hlas a následne aj hlasné uchlipnutie.

„Rozumiem a vyrážam.“ odpovedal som stručne, popritom som si znova v hlave zopakoval popis svojich dvoch cieľov, ktorý mi včera Erik dopodrobna vyložil: „Nesmíš podceňiť ani jedného zo svojich zajtrajších súperov. Samul Roháč aka Spotter 17 05 je piaty svojej generácie, ktorú tvorí ďalších desať spotterov. Tí sú určený na lokalizáciu nepriateľa, vyhľadávanie nepriateľských cieľov a zároveň na odhaľovanie špehov. Ich špecialitou sú ich vylepšené zmysly a to zrak, sluch a v prípade sedemnásťtej generácie už aj čuch. Stačí maličká chyba a prideme a potrebný moment prekvapenia. Najlepšie bude, ak ho odstrániš zo súboja ešte predtým, ako poriadne začne. Nemal by to byť veľký problém, keďže je to len prostý skaut a nie vojak určený na priamy stret. Do bojov sa Spotteri zapájajú len, ak je to nevyhnutné.“

Samuel sám o sebe neprejavil žiadne charakterové chyby, ktoré by nejakým spôsobom ovplyvňovali jeho výkon, no aj napriek tomu patrí len do priemeru super vojakov. Má za sebou dvadsať štyri misií, z toho všetky úspešné.

Adrián Gapala aka The Invisible 01 je zatiaľ jediný svojej generácie. Je to majster v skrývaní a útočení zo zálohy. Namiesto priameho boja preferuje prekvapivý útok zo zálohy, pričom obeť usmrcuje často krát kruto a rýchlo, s ničím sa nebabre.

Ak je to však nutné bojuje priamo zoči voči a práve k tomu ho musíme donútiť, najlepšie na otvorenom priestranstve. Príde tak o všetky výhody svojho výcviku, až na jednu, ktorá súvisí s jeho vylepšením alebo schopnosťou, ak chceš. Čas dokáže vnímať pomalšie čo z neho robí vysoko kvalitného nájomného vraha, ktorého si nikto okrem jeho obetí nevšimne.

Avšak na rozdiel od svojich kolegov má až príliš veľa charakterových chýb. Neuvažuje viac ako pár minút dopredu a vždy sa sústreďaci len na momentálnu situáciu. Je arogantný a myslí si, že je nenahraditeľný. Nedokáže pracovať v tíme, vždy sa spolieha len sám na seba a nie je ochotný pomáhať svojim „menejcenným“ kolegom.

Avšak aj napriek týmto chybám dosahuje jedny z najlepších výsledkov spomedzi všetkých

experimentálnych subjektov Mravca.“

„Bože môj, odkiaľ toto všetko vieš? Rozprávaš ako keby si sa naspamäť naučil encyklopédiu o Mravcovi.“

„Už som ti vravel, že Mravca sledujem dlho a mnohé mi rozpovedal aj môj starý otec...“

***

Adrián vytiahol z náprsného vrecka bundy už druhú cigaretu, odkedy opustili bar. Strčil si ju do úst a k jej koncu priložil zapalovač. Párkrát škrtol a zapálil ju, zapalovač odložil a slastne si potiahol.

„Nepreháňaj to, The Invisible 01? To je už druhá krabička za hodinu.“ spýtal sa nezaujatým hlasom Roháč.

„Hľadaj si svojho Spotter a daj pokoj,“ odvrkol Gapala a vyfúkol dym, „radšej mi povedz, ktoré sektory ešte musíme prezrieť.“

„Už len dva. V jednom je Bully 08 03 (Násilník) a v druhom Defense Breaker 06 23 (Rozbijač Obrany). Kam pôjdeme skôr?“

„Nie je to snáď jedno? Obidvom z nich by som najradšej urval gebule.“

„Tak poďme radšej za Defense Breakerom, ten ťa zvyčajne rozčúli viac ako Bully. Najhoršie budeš mať za sebou ako prvé a Bullyho už zvládneš bez väčších nervov a je to aj bližšie.“ skonštavoval Samuel.

„Staré Centrum, výborne. Teraz máš najlepšiu príležitosť, otvorený priestor, v ktorom The Invisible nebude môcť nájsť úkryt a prekvapiť ťa. Zasiahni skôr, ako vyrazia. S Bullym a Defense Breakerom by si mohol mať omnoho väčšie problémy, obaja, síce trochu iným spôsobom, sú určený na priamy boj.“ Erik zhodnotil situáciu, po tom, čo som mu ju podrobne opísal. Hlas sa mu mierne triasol od nadšenia. Sám som pociťoval vzrušenie zmiešané s adrenalinom, strachom a hnevom. Nijakým z týchto pocitov som sa však nesmel nechať vyvieť z miery. Toto bol jeden z prvých okamžikov, pre ktorý som už toľko vytrpel.

Naposledy som sa poriadne nosom nadýchol studeného zimného vzduchu, bol som pripravený. Nahol som sa cez rímsu a pozrel sa na dvoch mužov podo mnou.

„Počul si to? Nie, nemohol si to počuť.“ povedal Spotter 17 05, a na jeho doteraz pokojnej tvári sa zjavil prekvapený výraz.

„Počul čo?“ spýtal sa Adrián podráždene, nenávidel, keď o niečom nevedel.

„Podľa databázy som práve začul Jamnického, ako si šepká niečo o akcii. Je blízko.“

„Čože?! Čo chce akože ro-“ The Invisible 01 v poslednej chvíli uskočil doprava.

Na asfaltovú cestu, ktorá bola pokrytá námrazou, dopadol na rovné nohy Matúš. Asfalt okamžite popraskal a malé úlomky sa rozleteli do strán.

„Znova sa vidíme, pán Jamnický.“ uškrnul sa The Invisible 01, zatiaľ čo jeho vnútro pohlcovalo neskutočný hnev, „Takže teraz už môže byť super vojak hocijaký náhodný vandrák?!“

Ignoroval som jeho poznámku a odpovedal som mu na jeho prvú vetu, ktorú vypustil z úst. „Naposledy...“

Spotter zaútočil ako prvý, zahnal sa pravou rukou a malíkovou hranou mieril rovno na môj spánok. Zasiahol ma presne tam, kde mieril, no so mnou to ani len nehlo, EK si odvádza svoju prácu presne tak, ako mal.

Útoiaci super vojak len prekvapene vypúľil oči, viac som mu už nedovolil. Ľavou rukou som ho chytil za jeho pravé zápästie, ktoré mal priložené k môjmu spánku. Stisol som ho tak silno ako som len dokázal, ozvalo sa chrupnutie na sledované hlasným praskaním kostí. Roháč vykrikoval od bolesti, na tvári už viac nemal pokojný pohľad, zúrivo sa snažil vyslobodiť z môjho oceľového zovretia, no ja som stisk nepovolil ani trochu.

„Gapala! Pomóc!“

„Čo reveš, veď už idem.“ The Invisible 01 mal v ústach novú cigaretu, ktorú si práve zapaloval. Predošlá mu vypadla, keď naňho Matúš skoro skočil. V okamžiku, keď sa mu ju podarilo cigaretu konečne zapáliť, odkiaľsi spoza opasku bleskovo vytiahol skoro dvadsať centimetrov dlhý nôž. Rozbehol sa a zahnal sa ním.

V tej chvíli som Spottera silno potiahol k sebe, v ruke mu to nepekne zavrzgalo, od bolesti však nevykrikoval, hneď ako ku mne prikročil, moje čelo pozdravilo jeho nos a ústa, bradu mu zaliala krv a sope. Nehybné telo sa okamžite porúčalo na zem.

Ostrá čepel dopadla a bez problémov sa prehrýzla cez čiernu bundu, a aj cez šatstvo pod ňou. Rozťala kožu na hrudi a... a ďalej sa už nepohla.

The Invisible 01 bol zmätený, nechápal ako je možné, že nôž sa nedostal ďalej, a že zanechal len malé povrchové zranenie. Nôž mal predsa prejsť okolo rebier a zasiahnuť moje srdce. Na špičke čepele sa nachádzala malá krvavá stopa.

Adrián sa znova zahnal ostrým nožom. Ten tak isto ako predtým poľahky rozťal moje oblečenie a kožu, no nikdy sa mu nepodarilo dostať sa hlbšie. The Invisible 01 zúrivo udieral ďalej, cez bundu a potrhané oblečenie začali presakovať kvapky krvi, ktoré spolu vytvárali malé potôčky. Posledný úder smeroval na moje čelo, keď čepeľ dopadla, ozval sa zvuk vibrujúcej čepele. Špička noža sa zlomila.

Gapala ostal vyjavene stáť, neschopný pobrať čo sa vlastne deje.

„To bola titánová oceľ s diamantovou špičkou...“ Spotter sa podopieral ľavou rukou, aby na zemi doslova neležal a videl čo sa deje. Krvou a soplami zababraný ksicht sa mu znova skrivil od bolesti, hlava mu zvisla na stranu a telo si znova ľahlo. Hruď sa mu divoko zdvíhala.

„Ako som už povedal, vidíme sa... naposledy!“ posledným slovom som prehlušil všetky ostatné. Pravá ruka mi vyletela a zahнала sa Gapalovi po tvári, ten sa jednoducho uhol tak, že sa zaklonil dozadu. Okamžite som zaútočil ľavou rukou, mieriac na jeho hruď. Ruku som vystrel čo najviac, aby sa nemal kam uhnúť. Veľmi ma prekvapilo, keď som si uvedomil, že už druhýkrát za sebou som sa netrafil. The Invisible 01 spravil perfektný mostík, odrazil sa od zeme, jednou nohou ma udrel do EKáčkom nechráneného brucha a druhou do brady. Zapotácal som sa a spravil som krok vzad, zatiaľ čo Gapala sa zo stojky na rukách, prevrátil späť na nohy.

„Neviem čo to tu skúšaš za triky, no poviem ti jedno, nie si cvičený vojak a v žiadnom prípade nedosahuješ môj stupeň bojových schopností.“

„To je možné, no akú má šanca vykopávka oproti úplne novému stroju?“ povedal som s úškrnom, snažiac sa svojho súpera vyviesť z miery.

„Ty krpateľ zmrď!“

Podarilo sa The Invisible 01 stratil nervy a zaútočil na mňa priamo. Zahnal sa ľavačkou, mieriac na moju tvár. Mierne som ustúpil dozadu a naznačil som tak pokus o vyhnutie sa priamemu úderu, no pravdou bolo, že som chcel, aby ma trafil. Päť dopadla a udrela ma do líca. Studený zimný vzduch naplnil Adriánov výkrik, ktorý prehlušil praskanie hánok. Rýchlo uskočil vzad, aby som mu nevrátil úder, ktorý by ho určite priviedol ako Spottera k zemi. Neuskočil však

dostatočne ďaleko a môj ľavý hák mu len tesne oblizol špičku nosa. The Invisible 01 sa pokúsil znova vyhnúť blížiacemu sa, tentoraz spodnému háku prevedenému pravou rukou, no bol až príliš vyvedený z miery hnevom a bolesťou.

Moje železné háanky ho zasiahli presne do brady, ktorá mu okamžite vyletela k nebu, hlava sa dotkla miesta medzi lopatkami, zuby cvakli. Postava muža sa na zlomok chvíľky odlepila od asfaltového chodníka, aby naň v nasledujúcom zlomku tvrdo dopadla vyrazilo jej to dych.

Adrián Gapala sa na zemi zvíjal od bolesti a zúfalo sa snažil do pľúc dostať vzduch, keď sa mu to konečne podarilo nepekne sa rozkašľal. Neustále pritom vyplúval sliny a lepkavé chriachle, zvuky ktoré počas toho vydával boli priam reprezentáciou nechutnosti.

„Došli ti slová a nadávky?“ so studeným výrazom v tvári som sa sklonil ku Gapalovi a chytil ho za golier bundy a mierne ho nadvihol. Chcel som mu niečo povedať, keď v tom som začul niečo ako výbuch a následne som ucítil silný náraz na temene. Hlava sa mi ihneď zakrútila, prišlo mi zle. Gapalu som pustil, ten sa odo mňa rýchlo odtiahol a horko ťažko sa pozviechal späť na nohy.

Otočil som sa. Na mieste, na ktorom predtým bezmocne ležal, teraz stál Samuel Roháč a v nepoškodenej ľavej ruke zvieral revolver, ktorého hlaveň mierila rovno na koreň môjho nosa. Nebol som schopný uhnúť sa, ďalší výstrel ma rozhodne prišpendlí k zemi Roháčov prst zatlačil na spúšť, v tej chvíli sa ozval výkrik. Bola to postaršia žena s nákupnými taškami. Pustila ich z rúk a začala utekať kade ľahšie.

Odvrátil som zrak od rozhádzaných nákupných tašiek a znova som sa zadíval do hlavne, v ktorej sa schovávala guľka. Spotter v tej chvíli zvesil ruku a hlaveň teraz mierila namiesto na mňa na zem. Vydýchol som si.

„Musíme zmiznúť skôr, ako sa tu nazbiera viac ľudí, možno nás už aj videli.“ povedal Spotter zmeneným, nosovým hlasom, za ktorý musela jeho nová plastika nosa.

„Vypadnime.“ ozval sa The Invisible 01 a nemotorne okolo mňa prešiel až k svojmu partnerovi. Ten si medzi tým pištoľ zasunul späť za opasok a následne sa nechal podprieť Gapalom.

„Čo s ním?“ spýtal sa s námahou Spotter, ako keby mu každé jedno slovo spôsobovalo bolesť.

„Nič, aspoň nie pre tento krát, teraz je hlavné, aby sme sa dostavili späť do centrály na opravu...“ to bolo to posledné, čo som od nich vtedy počul. Otočili sa mi chrbtom a rýchlo, aj

keď tackavo sa snažili dostať preč.“

„*Matúš!*“ uvedomil som si, že stále mám mikrofón, a že na streche je pripojená kamera, cez ktorú Erik celú akciu pozoruje. „*Matúš! Počuješ? Musíš odtiaľ vypadnúť, polícia tam bude každú chvíľu.*“

Začal som zuby a vystrel som sa, aby ma následne chytil kľč. Znova som sa predklonil a vyvrátil som aj to, čo som nikdy nezjedol.

„Už... už sa cítim lepšie. Padám preč.“

„*Dobre, hlavne rýchlo.*“

Začal som utekať čo najrýchlejšie preč. Zrazu sa mi však zakalil zrak, nohy sa mi podlomili a ja som bezvládne dopadol na zem.

„*Matúš! Matúš, si tam,halooo...*“ Erikov hlas som už viac nepočul, môj výhľad začala naplňovať temnota, predtým ako ho však zaplnila celý, zbadal som niečie kolená. Nieкто sa nado mnou musel skláňať, žeby sa po mňa Gapala aj s Roháčom vrátili? Zabijú ma? Alebo ma odvedú na tú ich centrálu a budú ma tam skúmať? Možno by ma napadli aj horšie veci, ak by mi dotyčný neukázal svoju tvár. Vďaka čierňave som videl len oči, no to mi stačilo... boli to tie modré, hlboké oči, v ktorých som sa vždy znova a rád utápal.

„Táňa...“ s námahou som zo seba vydal toto krátke slovíčko a následne ma už temnota celého pohltila.